

едно гардже гнѣздо и въ него между боклука златния царски прѣстенъ. Гаргитъ и свракитъ много обичатъ да носятъ въ гнѣздата си лѣскави прѣдмети, та, навѣрно, нѣкоя гарга е взела прѣстена отъ масата на царя, която била до отворения прозорецъ и го е занесла въ гнѣздото си на камбанарията. Работниците занесли прѣстена на царя. Той като го видѣлъ изтрѣпналъ отъ ужасъ и отъ тогава вече не знаеялъ що е спокойствие: денъ и нощъ той виждалъ прѣдъ себе си невинно наказания старъ слуга, виждалъ го тѣй, както стоялъ прѣдъ бѣсилката и въ ушитъ му пицели неговитъ послѣдни думи: „А този, който не ми повѣрва, ще отговаря прѣдъ съвѣстѣта си!“ Обзетъ отъ ужасъ, той си кжсалъ коситъ, тичалъ да се крие, но образа на слугата навсѣкждѣ го прѣслѣдвалъ и му шепнелъ послѣднитъ си думи...“

Бабата спрѣ. Всички стояха мълчаливи и втречени, като да слушаха още бабината приказка. Едно отъ внучетата не се стѣрпѣ и тихо попита:

— Послѣ?

— Толкозъ. Нѣма вече! — отговори бабата и почна да гласи хурката.

— Ами що станало послѣ съ царя? — пакъ запита внучето.

— Въ приказката не се казва — така сж ми я разпращали.

И бабата хвана хурката. Вретеното забрѣмча, сѣкашъ въ стаята бѣха нахѣлтали рой пчели. Дѣцата все още стояха неподвижно и мислѣха за бабината приказка...

Чичо Немилчо.

